

<https://drkoncerthuset.dk/interview-frederik-lundin/>

KONGEN AF DEN SKRÆLLEDE SAXOFON

Når DR Big Band mødes med saxofonist og komponist Fredrik Lundin 25. november er der lagt op til en stærk energiudladning. Men det er en energi, som ifølge komponisten skal tøjles.

Af Stine Danving

”Det er en balancegang, lidt à la en haveslange: Når man presser sammen om den, så bliver strålen kraftigere. Så hvis man sørger for, at have højt tryk indvendigt men ikke nødvendigvis højt tryk udvendigt, så får man et tilpas koncentreret udtryk.”

Sådan lyder det fra den erfarne musiker Fredrik Lundin, som siden slutningen af sine teenageår har været en af de førende saxofonister herhjemme. Med håret strøget tilbage og saxofonen om halsen til at pege retningen for ham, var karrierens kurs tidligt sat. En kurs, der også blev spottet af det danske basunikon, Erling Kroner, under en af Lundins tidlige koncerter på hjemmebanen i Helsingør.

”Jeg kan nærmest se det for mig. Jeg kom ned efter koncerten og så sprang han nærmest op og gav udtryk for, at han syntes bare det var skide godt det dér.”

Efterfølgende ringede Erling Kroner hjem til 18-årige Fredrik Lundins forældre og sagde, at der var en ledig plads i hans Tentet, som han syntes, at Lundin skulle have.

Du blev kaldt ”Kongen af den Skrællede Saxofon?”

”Haha! Jeg tror det var fordi, jeg havde pillet lakken af min gamle saxofon så den var helt grøn. Det er i øvrigt den samme saxofon, som jeg stadigvæk spiller på.

Så det var ikke fordi du bare var helt vild...?

”Altså jeg var ret vild – efter datidens målestok i hvert fald. Jeg spillede meget ekspressivt og bevægede mig meget når jeg spillede og det passede fint med det der skramlede look, min saxofon havde, tænker jeg. Jeg kunne godt lide det dér med at køre en vældig storm op når jeg spillede og det blev jeg så også hyret til – at være vanvittig ekspressiv og alle soloer skulle helt op at ringe. Og det blev så min rolle.”

Hvor bevidst har du været omkring det med den her stærke energi?

”Jeg er meget bevidst om det. Det er også noget jeg har forsøgt, at tøjle. For det er jo heller ikke til at holde ud at høre på, hvis det skal larme sådan hele tiden.

Allermindst for mig selv. Jeg har forsøgt, at have den samme energi, uden at det behøver være fortissimo hele tiden. Men man kan også skrue så langt ned for blusset, at det går helt ud. Det er lidt en balancegang, lidt à la en haveslange.”

Bagved den højspændte energi ligger der hos Fredrik Lundin en dybsindig tilgang til musikken, både i rollen som solist og komponist.

”Jeg trives bedst dér hvor jeg har kontrol med musikken, som komponist. Jeg vælger aldrig den nemme løsning. Det er for mig et grundvilkår, at jeg hele tiden leder efter en anden vej ud end den, der lige måtte ligge i fingrene. Det har meget at gøre med også at være nærværende hele tiden og hele tiden overveje, om det nu er det rigtige, jeg gør. Vælger jeg den fedeste løsning? Det er min grundtilgang til musik – hele tiden at være hundrede procent sikker på, at være til stede i musikken.”

Du tager musikken meget alvorligt?

”Dét kan jeg love dig. Musik skal fandme tages alvorligt. Det havde jeg et længere Facebook opslag om for nyligt hvor jeg skrev, at jeg gider ikke, hvis folk ikke tager musikken alvorligt. Det betyder jo ikke, at man skal stå og se dødsmærket ud på scenen og at der ikke må være humor i musikken... bortset fra, at bevidst humoristisk musik aldrig har talt til mig. Jeg kan godt lide når det er lidt sørgeligt.

Men jeg tager musik ufatteligt alvorligt. Det er også lidt besværligt ind imellem. For hvis jeg kan mærke, at jeg ikke er hundrede procent på, så synes jeg, at jeg svinger musikken og dermed også publikum. Hvis jeg skal komme med noget musik, så skal der være en grund til det. Så skal det ikke være sådan, at det kunne nogle andre også have gjort og formodentlig bedre. Så jeg skal eksempelvis have tungtvejende bevæggrunde for, at skrive musik til DR Big Band og bede dem om at spille det – og til selv at stille mig op på en scene og spille. Bringer jeg noget til torvs, som ikke er blevet gjort allerede af tusind andre? Det kan man roligt kalde at tage musikken alvorligt.

Hvorfor tror du at du har det sådan? At du tager det så alvorligt og ikke tiltales af den humoristiske musik?

Jeg har altid været tiltalt af det meget dystre, sørgmodige, skandinaviske. Jeg er jo fra Danmark og fra det kolde nord, så der er vel også noget i dét. Men det er ikke en bevidst ting. Jeg kan bare konstatere, at det er dét der taler til mig. Det følelsesfulde, det dramatiske og lidt lidelsesfulde. Jeg holder faktisk meget af ordet ”patetisk”, som er det ord man bruger om det overdrevent følelsesfulde, som jeg har en vis kærlighed til – det kan næsten ikke blive for meget.”